

henfigtsmæssig, naar der alligevel skal lovgives om hele dette Emne. Som alt foran berørt, har det trods Lovgivningens Tavshed hidtil allerede længe været brugeligt, at saadanne Ansøgninger, der stadig i stort Antal indkomme gennem Udenrigsministeriet til Justitsministeriet, ere blevne efterkomne, idet Justitsministeriet har foranstaltet det fornødne ved at foranledige, at der bestikkes Sagsførere som Repræsentanter for de paagældende fremmede Parter, hvorefter disse foretage de videre processuelle Skridt overensstemmende med de danske Procesregler, hvorhos Sagen foreløbigt behandles som beneficeret mod Refusion af de Sagsførerne tilkommende Salærer og, for saa vidt ikke Genfældighed er vedtaget mellem Landene om Fritagelse for Retsgebyrer, mod Refusion af disse. Undertiden begæres det i Ansøgningen, at Underretning om Tid og Sted for Bevisoptagelsen maa blive givet Hovedsagens Ret saa betimeligt, at denne kan underrette Sagens Parter, og saadan Underretning er da blevet givet, i Reglen direkte fra den danske Ret eller den antagne Sagsfører til vedkommende fremmede Ret. Overhovedet har man vistnok altid, hvor der med Hensyn til Fremgangsmaaden har været fremsat nogen speciel Begæring (saaledes f. Eks. hvor en særegen Edsformular er forlangt benyttet) saa vidt muligt søgt at efterkomme denne.

Naar § 7, 1ste Stykke kun gør det til Pligt at efterkomme saadanne Ansøgninger, naar de fremsendes gennem Justitsministeriet, er det Djemedet dermed, at Begæringen som hidtil kan blive efterkommet paa ovennævnte Maade, saa at der ikke kræves nogen direkte Medvirkning af Domstolene ud over, hvad de almindelige Procesregler medføre, og Bestemmelserne i § 7 have derfor nærmest kun til Formaal at fjerne de Tvivl, som hos enkelte Domstole have rejst sig, om, hvorvidt saadanne Bevisbehandlinger ikke i enhver Henseende, særlig med Hensyn til Forligslovgivningens Sagttagelse og med Hensyn til Parternes Indstævning, ubetinget maatte være underkastet de for Processbehandlinger i Retstrætter her i Landet gældende Regler.

Hvad endelig angaar Konventionens 5te Afsnit om personlig Arrest, da vil dette nødvendiggøre en ringe Ændring i de for Tiden derom gældende Regler, idet nemlig Konkurslovens § 164 giver Udgang til at anvende personlig Arrest som foreløbigt Sikkerhedsmiddel over for enhver Udlænding i Anledning af Fordringer, for hvilke den paagældende uden Hensyn til Arrestværningsbestemmelserne ifølge Lovgivningens almindelige Regler kan søges ved danske Retter, medens den tilsvarende Regel angaaende Indlændinge yderligere opstiller som Betingelse, at vedkommende staar i Begreb med at forlade Landet for bestandig eller for ubestemt længere Tid. At opstille den samme Betingelse ogsaa med Hensyn til Udlændinge kan ikke fremkalde nogen Betænkelse. For saa vidt der nemlig ingen Grund er til at antage, at vedkommende Udlænding staar i Begreb med at forlade Landet, er der heller ingen særlig Trang til at anvende personlig Arrest, og hvis der paa den anden Side er Grund til at tro, at han staar i Begreb med at forlade Landet, vil selve dette, at han er en Udlænding — altsaa ikke knyttet til Landet ved fast Bopæl — i Reglen være nok til at skabe en Formodning for, at det er for bestandig eller for ubestemt længere Tid, at han forlader Landet. Der er saaledes ikke tilstrækkelig Grund for Danmark til paa dette Punkt at fastholde en andet Steds opgiven Forfælgelse i Behandlingen af Indlændinge og Udlændinge og derved udelukke sig fra de Fordele, som Konventionens Tiltræden vil bringe, og det saa meget mindre, som den omtalte Forskel i Behandlingen af Indlændinge og Udlændinge ogsaa ved Afslutning af andre Traktater, særlig Handels-traktater, har lagt Hindringer i Vejen for at tilvejebringe de i andre Henseender ønskelige Overenskomster. Da imidlertid den i saa Henseende nødvendige Lovændring som indeholdende en Forandring af en Paragraf i Konkursloven ikke kan finde naturlig Plads i nærværende Lovforslag, vil derom et særligt Lovforslag blive fremsat.